

ИТАКА

Явор Гърgev

„Сънят на Одисей“, гастрол в Лайпциг, 1999
Фото: Щефан Тиман

Бързам. Отдавна бързам да въз-
лътя образа на своята античност.
На онази античност, изплъзващия
се гъх на която гоня вече толкова
години по тънките колони на спра-
вочни издания, по гланцираните
листове на музейни пътеводители,
по захабените страници на
учебни помагала. Искam този гъх в
плът. Пред мен, на ръка разстоя-
ние. Искam го и затова бързам.
Бързам, както бързах, когато го
преследвах в наивните романи,
когато с несръчна артикулация
съживявах мъртви езици, за да го
чуя в тях, когато аналфabetно
медитирах над красивите сизли в
немските академични билингви с
надеждата той да ме споходи сви-
ше, когато го гонех из гръцките
руини и усърдно разкопавах затру-
пани градове, за да видя поне муми-
ята му между зидовете им.

Дъхът на античността прес-
ледвам и в гузния Одисеев кошмар
сега. И пак бързам. Бързам да под-
мамя този гъх върху високите
котурни и (възползвайки се от
величествената му, но тровава
походка) да го спъна, докато мина-
ва през оркестрата, а после да
спра свободното му падане в ка-
пана на модерната сцена; да го
уловя там със силата на единстве-
но достъпното ми заклинание –
заклинанието на неистовото же-
лание. Бързам да го завихря в све-
товъртежа на Дионисовия си сън,
където да стопя съпротивител-
ните сили на неговото изплъзване
и отдалечаване, бързам...

По всичко личи, че достигането
на Итака не е възможно, преди да
„си разбрал Итаките що значат“.
За сметка на това пък бързането
към Итака е възможно само тога-
ва – преди да си разбрал... Затова
и по следите на античния полъх
всъщност бързам не аз, а желани-
ето ми. То бърза. За да не даде
време на разума ми да го уведоми,
че всъщност прибързва.